

[Socialministeren.]

til Arbejdsløshedskasserne, i § 20 indeholder en Begrænsning med Hensyn til Hjælpekassehjælp, en Begrænsning, som jeg altid har været ked af. Paa den anden Side maa jeg indrømme, at Forholdene for en Række Kommuner er blevet saaledes, at Hjælpekasserne efterhaanden ingen Penge har. Men ved Siden af den almindelige Begrænsning i Arbejdsløshedsloven er der i den saakaldte særlige Kriselov af 23. Juni 1932 om et midlertidigt Statstilskud til Kommunerne ligeledes indført en Begrænsning, der gaar imod det, som mit Forslag oprindeligt indeholdt, en Begrænsning, der vil kunne hindre Hjælpekasserne i at supplere Hjælpen i Tilfælde, hvor Krisehjælpen absolut ikke er tilstrækkelig til, at vedkommende kan opretholde Livet. Dertil kommer, at denne Kriselov blev indskrænket til alene at omhandle Lønarbejdere. Thi efterhaanden som Forholdene er blevet mere og mere uhyggelige økonomisk set her i Landet, er der Tusinder af Mennesker, som ikke kan kaldes Lønarbejdere i egentlig Forstand, men som paa en eller anden Maade er lige saa haardt ramt af Krisen.

I Erkendelse af alle disse uhyggelige Tilstande og det uretfærdige i, at disse Mennesker, fortrinsvis naturligvis de arbejdsløse, der i Aarevis har lidt under Krise, Nød og Elendighed, skulde tvinges ind under Fattigvæsenet og derved miste deres borgerlige Rettigheder, fremsatte jeg først i det høje Folketing Forslag til Lov om Bortfald af Fattighjælps Virkninger, et Forslag, der imidlertid ikke er gennemført, og dernæst dette Forslag om Vinterhjælp.

Nærværende Lovforslag gaar, saaledes som det nu er vedtaget af Folketinget i væsentlig samme Skikkelse som den, hvori det blev fremsat af mig, ud paa, at der i Resten af indeværende Regnskabsaar af Kommunalbestyrelserne uden Samtykke af højere Myndighed kan træffes Foranstaltninger til Fordel for de Personer i Kommunerne, hvis Trang skyldes Arbejdsløshed eller paa anden Maade er en Følge af den herskende Erhvervskrise, ved, at der ydes disse kriseramte Hjælp til Brændsel, Belysning, Beklædning og Bolig. Hvis den paagældende i Forvejen oppebærer Fattighjælp, hvis Virkning ikke er bortfaldet, er det dog en Forudsætning for at faa Hjælp efter nærværende Lov, at Kommunalbestyrelsen skønner, at hans Trang skyldes Arbejdsløshed eller Erhvervskrisen, og i Tilfælde af, at vi faar denne Stor-

lockout, som der er Tale om i disse Dage, kan Hjælpen ikke ydes til de Personer, der direkte er impliceret i Lockouten, i Overensstemmelse med den Arbejdsløshedslovgivning, vi altid har haft her i Landet.

Med Hensyn til Vinterhjælp til Personer, der oppebærer Hjælp efter Kriseloven, er det en Forudsætning for, at Kommunerne kan faa Statstilskud efter dette Lovforslag — et Statstilskud, der er sat saa højt i Følge § 3 som til tre Fjerdedele af Kommunernes Udgifter, naturligvis for at gøre Kommunerne interesserede i at yde Vinterhjælp —, at de har udnyttet Adgangen til Understøttelse efter Kriseloven af Juni 1932. Til disse Foranstaltninger, altsaa til Vinterhjælp, kan man i København, Frederiksberg, Købstæderne og Marstal samt i Landkommuner med bymæssig Bebyggelse og mindst 1500 Indbyggere anvende indtil 90 Kr. og i de øvrige Kommuner indtil 60 Kr. gennemsnitlig pr. understøttet Person. Det er altsaa ikke det højeste Beløb, man kan anvende, men det er det Beløb, man gennemsnitlig kan anvende pr. understøttet, dog at Udgifterne, for saa vidt angaar Købstæderne, ikke kan overstige 6 Kr. pr. Indbygger og, for saa vidt angaar de rene Landkommuner, ikke 4 Kr. Men her gør jeg dog opmærksom paa § 2, Stk. 2, hvorefter der gælder den Regel, at disse Beløb med Socialministeriets Samtykke kan forhøjes til henholdsvis 8 og 6 Kr. pr. Indbygger, naar Forholdene i Kommunen er særlig vanskelige. Naturligvis indeholder Modtagelsen af denne Vinterhjælp ingen som helst Retsvirkninger for den, der modtager Hjælpen.

Saaledes er Lovforslaget altsaa vedtaget af Folketinget, omtrent enslydende med det, som blev fremsat af mig. Det blev imidlertid fremsat før Jul, og jeg maa tilstaa, at jeg var saa naiv den Gang, at jeg troede, det var muligt paa Grund af den herskende Nødtilstand at hæve dette Lovforslag om Hjælp til de allerdaarligst stillede i vort Land op over den almindelige politiske Forhandling. Jeg havde haabet, at man fra alle politiske Partiers Side vilde sige, at som Forholdene er, med en Arbejdsløshed, der nærmer sig 200 000, maa man bevilge denne Hjælp, uanset om man kan blive enig paa en hel Række andre Punkter. Men det gik ikke saaledes. Lovforslaget, der antagelig vil medføre en Udgift af omkring 10 Mill. Kr., blev fra anden Side hurtigt knyttet sammen med forskellige andre Reformers. Det skal jeg ikke gøre nærmere Rede for, jeg formoder, det er